

РЕШЕНИЕ

№ 26546

гр. София, 06.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 23.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4924** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 79, ал. 3 във връзка с ал. 2 във връзка с чл. 75 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 10121 от 24.04.2025 г. и вх. № 11693 от 13.05.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от А. А. М., ЕГН [ЕГН], лишен от свобода, чрез адв. Т. Г. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 7, ап. 26 срещу Заповед № [ЕГН] от 02.04.2025 г., издадена от За началник отдел „БДС-СДВР“ за прилагане на Принудителна административна мярка (ПАМ) – забрана за напускане на страната по чл. 75, т. 3 от ЗБЛД до отмяна на прокурорското разпореждане.

С жалбата се иска съдът да отмени обжалвания акт, тъй като наложената с него ПАМ е явно неоснователна, незаконосъобразна и неправилна. Излагат се аргументи, че оспорващият през последните 5 години постоянно живее и работи в Република Италия, [населено място]. По повод на трайната му уседналост в тази държава, същият е екстрадиран в Република България въз основа на решение на Апелативен съд – М., за да се яви пред българския съд във връзка образувано срещу него наказателно производство. Инвокират се съображения, че Апелативния съд – М. е уважил европейската заповед за арест на М. при условие, че ако бъде осъден в България да изтърпи наложеното наказание в Италия. Посочва се, че в изпълнение на посоченото условие е задействана процедурата по Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове на наказание лишаване от свобода или на мерки включващо лишаване от свобода. В жалбата се излага довод, че е безпредметно налагането на ПАМ – забрана оспорващият да напуска страната, тъй като по отношение на него има вече приключено наказателно производство

и следва да бъде изпълнено решението на Апелативен съд – М.. В хода на съдебното производство жалбоподателят, А. М., е редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата, предлага да се уважи и да се отмени обжалваната заповед.

Ответникът – Началник отдел „БДС-СДВР“, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. А., която оспорва жалба, предлага да не се уважава, депозира писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение,

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Ю., който дава мнение за неоснователност на оспорването.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Обжалваната заповед е издадена по повод на получено предложение № П-453/25 от 31.03.2025 г. на Софийска районна прокуратура (СРП) (л. 28), с което е предложено на директора на СДВР – [населено място] да се произнесе, съгласно делегираните му правомощия по чл. 78 от ЗБЛД, като наложи ПАМ – забрана за напускане на страната на А. А. М.. В предложението е посочено, че в СРП е получено за привеждане в изпълнение Протоколно определение за одобряване на Споразумение от 31.03.2025 г, постановено по НОХД № 9074/2023 г., по описа на СРС, НО, 136 състав, влязло в сила на 31.03.2025 г. Съгласно посочения съдебен акт на жалбоподателя е наложено наказание лишаване от свобода за срок от десет месеца, при първоначално строг режим на изтърпяване.

Оспорващият е уведомен, на 14.04.2025 г., че спрямо него е издадена обжалваната заповед, с която му е наложена ПАМ. (л. 33).

От приетите по делото писмени доказателства, представени с административната преписка, изискани от съда и ангажирани от жалбоподателя, съдът установява следното:

Съгласно решение на съда № 16125, Европейска заповед за арест (Е.) (М.) № 3/25, Апелативен съд в М., Пети Съдебен състав по наказателни дела (л. 17 – 25), на 04.11.2024 г. СРС по наказателно дело № 9074/23 г. е издал посочената Е.. Е. е получена от италианските власти на 06.02.2025 г. Жалбоподателят не се е съгласил да бъде предаден на българските власти и не се е отказал от “.. принципа на специализация...“. Апелативният съд на М. в своя акт е описал повдигнатото на М. обвинение и правната му квалификация по българския наказателен закон и предвиденото наказание. Във втория диспозитива на решението на Апелативен съд на М. изрично е записано, че: „...разпорежда изпълнението на заповедта да е подчинено на следното условие: след като бъде осъден А. А. М. (роден в България на 06.03.1989 г. Персонален идентификационен номер VA052RT), да бъде върнат в Италия, за да изтърпи там наказанието или мярката за неотклонение лишаване от свобода, която евентуално може да му бъде наложена от българските съдебни власти“.

На 19.05.2025 г. с Протоколно определение по НОХД № 5912/2025, СРС, НО, 136 състав е удовлетворена молба на А. М. да бъде изпратен в Република Италия, където да изтърпи остатъка от наложеното му наказание. В това производство е участвал прокурор от СРП. На стр. 5 (л. 79) в същото Протоколно определение е цитиран описаният по – горе втори диспозитив на решение № 3/25, Главен регистър Е. на Апелативен съд – М., а именно, че „...че италианският съд предава на български съд М. при условие че след като приключи делото в Република България той да бъде върнат в Република Италия, където да изтърпи наложеното му наказание.“. От мотивите на цитирания съдебен акт се установява, че в процедурата по чл. 21, ал. 4 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода (ЗПИИСАННЛСМВЛС) Република Италия потвърждава приемането на жалбоподателя, изпращайки Решение № 3/25, Главен регистър Е. на Апелативен

съд – М..

На 17.07.2025 г. по делото е постъпило писмо, подписано от заместник районния прокурор при СРП, с което се уведомява съда, че към датата на отправяне на предложението за налагане на ПАМ по чл. 75, т. 3 ЗБЛД, както и към датата на изпращане на писмото, прокуратурата не разполага с решението на Апелативен съд – М. по изпълнение на Е. и не е уведомена за условието, постановено в него.

По делото като писмени доказателства са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните писмени документи от страните и трети неучастващи лица.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Съгласно чл. 78, ал.1 ЗБЛД, принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел. Видно от приложените и приети като доказателства по делото заповеди оспореният акт е издаден от компетентен орган – началник отдел БДС-СДВР.

ЗПАМ не отговаря на изискванията на чл. 59, ал.2 АПК, независимо, че е издадена в законоустановената писмена форма, тъй като в нея не е посочено и не е мотивирана от фактическа и правна страна.

Според чл. 78а ЗБЛД, органът, издал акта, от който произтича основанието за прилагане на принудителната административна мярка, изпраща този акт по служебен път на органа, който е компетентен да я приложи или отмени.

Съгласно чл. 75, т. 3 ЗБЛД, не се разрешава напускане на страната на лица, осъдени на лишаване от свобода до изтърпяване на наложеното им наказание, освен в случаите по чл. 66 и 70 от Наказателния кодекс.

Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че за да бъде наложена ПАМ по чл. 75, т. 3 ЗБЛД следва да са налице кумулативно две предпоставки: да бъде направено предложение от компетентен орган и лицето да бъде осъдено на лишаване от свобода.

Спазена е процедурата по чл. 78а ЗБЛД, а именно: органът, издал акта, от който произтича основанието за прилагане на принудителната административна мярка, изпраща този акт по служебен път на органа, който е компетентен да я приложи или отмени. Процесната заповед е издадена, въз основа на Предложение № П-453 от 31.03.2025 г., направено от прокурор от СРП, което е препратено служебно на СДВР.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда, като изтърпява наказание лишаване от свобода. По делото не са ангажирани доказателства, че по отношение на лишения от свобода са приложени чл. 66 или чл. 70 от НПК, но са приети писмени доказателства, от които е видно, че оспорваният е предаден на българската държава въз основа на Е., съгласно Решение № 16125 на Апелативен съд – М., с което е въведено условие по чл. 5, §3 Рамково решение на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки (2002/584/ПВР), а именно „след като бъде осъден, А. А. М.,... да бъде върнат в Италия, за да изтърпи там наказанието или мярката за неотклонение лишаване от свобода, която евентуално може да му бъде наложена от българските съдебни власти.“.

Също така не е спорно, че с Протоколно определение от 19 май 2025 г., постановено по НОХД №

5912 по описа за 2025 г. на СРС, НО, 136 състав е изпратено на Апелативен съд – М., признание и изпълнение на протоколно определение рег. № 5767 от 31.03.2025 г. по НОХД № 20231110209074 г. по описа на СРС, НО, 136 – ти състав, вено с Удостоверение по чл. 3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС. С този съдебен акт е разпоредено след влизането му в сила преси от него да се изпратят на Софийска районна прокуратура, на Върховна касационна прокуратура, Отдел „Международен“ на техен изх. № 3888/2025 г. и на Министерство на правосъдието на Република България. Този съдебен акт представлява ново обстоятелство и опровергава твърденията на заместник – районния прокурор на С., обективирани в негово писмо от 11.07.2025 г., че „...СРП не разполага с решението на Апелативен съд – М. по изпълнение на Е. и не е уведомена за условието, поставено в него“. Това писмо на СРП е изготвено след Протоколното определение на СРС от 19.05.2025 г. и се предполага, че същото е получено в прокуратурата за неговото изпълнение. На следващо място трябва да се посочи, че настоящият съдебен състав не му дава вяра, тъй като същото е в противоречие с чл. 59а от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед е издадена при допуснато съществено процесуално нарушение, а именно въвеждането на израза „до отмяна на прокурорското разпореждане“, каквото не е нормативно предвидено. С така записаното допълнение административният орган е излязъл извън законовата рамка, като я е разширил с посоченото изискване. Другото допуснато съществено процесуално нарушение от страна на ответника е, че същият не се мотивирал защо прибегва до използването на цитираното по – горе условие.

Наред с посочено, съдът намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на чл. 5,§.3 от Рамково решение на Съвета от 13.06.2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки (2002/584/ПВР), който предвижда, че „когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава-членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава-членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в издаващата държава-членка.:

За пълнота на изложението е необходимо да се посочи, че нормата на чл. 75, т. 3 ЗБЛД, макар и императивна, следва да се прилага в съответствие с правото на Европейския съюз, независимо дали са налице основанията за нейното прилагане, както и че административният орган, действайки в условията на обвързана компетентност, е длъжен да издаде ЗПАМ, без да има право на самостоятелна преценка.

Не на последно място трябва да се отбележи, че в отправеното от СРП предложение за налагане на ПАМ не е изрично посочено дали същата се отнася за държавите-членки на ЕС и/или за трети страни, поради което съдът приема, че същото се отнася и за двете категории.

Предвид изложеното оспореният акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен, а подадената жалба – уважена, като основателна.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № [ЕГН] от 02.04.2025 г., издадена от Началника на отдел „БДС“ – СДВР, с която спрямо А. А. М. е приложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната до отмяна на прокурорското предложение“.

Решението може да се обжалва или протестира в 14 дневен срок пред Върховния

административен съд от съобщаването, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: